

The illustration depicts a cheerful autumn scene. In the center, a young child with bright blue hair and green eyes, wearing a green tunic, stands with arms outstretched. To the left, a blue bird with a red throat sits atop a large orange squirrel. To the right, a smiling hedgehog is visible. In the foreground, a green frog, a grey beetle with a red spot, and a snail are on a wooden log. The background is filled with green grass, yellow and green leaves, and a blue sky with a few flying insects. The title 'KULÍŠKOVY NEPOSEDNÉ PŘÍHODY' is written in large, bold, green letters at the top. Below it, the author's name 'Sandra Dražilová Zlámalová' and the illustrator's name 'ilustrace Marie Koželuhová' are written in a smaller, green font.

KULÍŠKOVY NEPOSEDNÉ PŘÍHODY

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrace Marie Koželuhová

bambóok

The background is a colorful autumn forest. A child with bright blue hair and green eyes, wearing a green tunic, stands in the center with arms outstretched. To the left, a blue bird with a red throat sits on a tree branch. Below it, a red squirrel sits on a rock. To the right, a hedgehog is visible. In the foreground, a green frog, a grey beetle with a red spot, and a snail are on a log. The sky is blue with yellow and green leaves falling. The title 'KULÍŠKOVY NEPOSEDNÉ PŘÍHODY' is written in large green letters at the top. Below it, the author's name 'Sandra Dražilová Zlámalová' and the illustrator's name 'ilustrace Marie Koželuhová' are written in smaller green text. The publisher's logo 'bambóok' is at the bottom center.

KULÍŠKOVY NEPOSEDNÉ PŘÍHODY

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrace Marie Koželuhová

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Sandra Dražilová Zlámalová

KULÍŠKOVY NEPOSEDNÉ PŘÍHODY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9177. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Redakce a korektura Kateřina Kružíková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 88

Vydání 2., v nakladatelství Grada Publishing 1., 2024

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2024

ISBN 978-80-271-7204-7 (pdf)

ISBN 978-80-247-4619-7 (print)

OBSAH

Jak přišel skřítek na svět a seznámil se s mravenci	7
Jak se Kulíšek seznámil se starým Dubem	12
Jak se skřítek bál	17
Jak Kulíšek zjistil, že umí čarovat	24
Jak Kulíšek napravil zlého ropušáka	29
Jak Ježurka potkal Bodlinku	39
Jak se Ježurka spletl	43
Jak doopravdy poznali Mlháčka	49
Jak Kulíšek chystal svatbu	53
Jak se Kulíšek stal vlaštovčí mámou	60
Jak se polepšila čarodějnice Bordelína	65
Jak přišel na svět Kulíškův bráška	71
Jak oba skřítki chtěli poznat svět	79

JAK PŘIŠEL SKŘÍTEK NA SVĚT A SEZNÁMIL SE S MRAVENCÍ

Stalo se to jednoho červnového rána, přšelo jako z konve a podle oblohy se zdálo, že déšť nikdy neustane.

Vtom však zpoza mraků vykouklo sluníčko a nad celou loukou se nečekaně objevila duha. Byla krásná, měla tolik barev. Radost pohledět.

Najednou duhou velikou rychlostí prosvištěla jedna dešťová kapka a dopadla přímo na žulový kámen na pískové cestě. Právě tato kapička při dopadu zvláště zazvonila, sklouzla po kameni dolů a kde se vzal, tu se vzal docela malinkatý skřítek.

Měl velká, zelená očka, kterýma se poprvé díval na svět, obrovské, odstáté uši, malý nosík jako knoflík, pusku docela normální, jen na sobě náš malý skřítek neměl nic. I našel kousek mechu, který kolem sebe hezky omotal, aby mu nebylo chladno, a začal se po novém světě rozhlížet.

Co spatřil, ho zcela odzbrojilo: viděl modré nebe, nekonečné, s beránky, kteří si tam jen tak líně pluli,

viděl zelené louky s vysokou trávou, která byla mnohem vyšší než on, viděl stromy, obry tyčící se hrdě k azurovému nebi. Zatřepal nevěřícně hlavou, jako by nechtěl věřit tomu, co všechno kolem něho bylo. Vzal snítko z mechu, který mu sloužil jako dočasný oděv, řádně si pročistil svá veliká ouška a poslouchal a poslouchal.

Slyšel toho hodně, od větru pohrávajícího si s listy stromů přes koncerty cvrčků v louce, šustící stébla trávy až po zvláštní rytmické dupání.

To dupání bylo stále stejné.

Malý skřítek zkusil pár vratkých kroků, a když zjistil, že ho nohy unesou a navíc že umí i velmi rychle utíkat, byl nadšený. Zaposlouchal se do rytmického dupání a šel pomalu za tím podivným zvukem.

Měl strach a svíral se mu žaludek, jak se bál. Šel ale dál, až se skoro plížil. Vtom uviděl zvláštní kupu, která byla oproti našemu skřítkovi veliká, měla tmavě hnědou barvu a nahoře se zužovala.

Dupání stále zesilovalo.

Skřítek sice trošku váhal, zda má jít blíž, nebo ne, ale zvědavost byla silnější než strach. Všiml si malých a skoro nepostřehnutelných otvůrků, velikých akorát pro skřítku.

„Tohle asi bude království skřítků,“ pomyslel si a šel dovnitř.

A co neviděl?

Spousty malých, rychlých tvorečků, kteří utíkali sem a tam. Nebyli to ale k jeho velkému zklamání skřítki. Náš malý skřítek se ocitl v mraveništi.

Přistoupila k němu velmi stará a vrásčitá mravenčí babička a zeptala se: „Kdopak jsi?“

Skřítek pokrčil rameny a odpověděl: „Nemám jméno, ale mám velikananánský hlad,“ a upřel své veliké, zelené oči na mravenčí babičku.

„Však se neboj, u nás je teplo a jídlo taky dostaneš,“ řekla a mile se na skřítku usmála. „Budu ti říkat Kulíšku, když se totiž koukáš těma velikýma očima, máš takový kulišácký pohled.“

Tak skřítek dostal jméno, které se mu tuze líbilo.

Babička ho zavedla do místnosti, kde seděli malí mravenečci a jedli, co hrdlo ráčilo.

„Jen si sedni a také se najež, když máš takový hlad,“ řekla babička.

Kulíšek se dlouho nerozpakoval, spokojeně si přisedl k ostatním a pustil se do jídla. Po jídle si museli jít malí mravenečci odpočinout, aby nabrali sílu na další hraní. Ve veliké ložnici měl každý svou malou postýlku s pruhovanou peřinkou. I jedna navíc se našla a Kulíšek mohl také zalehnout.

Mravenčí babička se posadila na houpací židli uprostřed místnosti a začala vyprávět:

„Za devatero břízkami a devatero smrčky leželo jedno krásné mraveniště, kde vládl hodný král mravenců se svou královnou. Král se staral, aby nebylo mraveniště rozbité a poničené, královna měla na starost zásoby, aby nikdo v mraveništi nehladověl. Tak by si tam šťastně žili, nebýt jednoho zlomyslného kluka.

Škrt!

Ten rošťák totiž zkusil, jak hoří mraveniště. Chudácci mravenečci utíkali z toho hořícího pekla, co jim síly stačily. Nikomu se naštěstí nic nestalo, jen střecha nad hlavou jim shořela. Oheň je, milí mravenečci, věc zlá a nebezpečná.

A teď již sladké sny.“

Kulíšek spinkal a že se mu krásně spinkalo, jen ty sny ho trošku zlobily. Zdálo se mu o ohni, ale aspoň i náš skřítek už věděl, co ten oheň je, a dá si na něj pozor.

JAK SE KULÍŠEK SEZNÁMIL SE STARÝM DUBEM

Mravenci byli na Kulíška moc hodní, ale jako každý správný skřítek byl i ten náš pořádný neposeda, který chtěl všechno poznat, všechno znát a vědět, všude být a všechno vidět. Proto se tedy rozloučil se svým dočasným domovem v mraveništi. Bylo mu z toho smutno, ale věděl, že jestli chce něco poznat, musí se vydat na cestu.

Šel po prašné, úzké cestičce a rozhlížel se po novém okolí, které ještě neviděl. Pofukoval slabý větřík, který Kulíška popoháněl. Když tu uviděl, jak si hrají malí broučci. Skákali z velké květiny dolů a ručičkama se drželi zvláštního padáku. On to vlastně nebyl padák, ale semínko pampelišky. Při skoku klouzali broučci po větru dolů a náramně se u toho smáli. Skřítkovi se to tuze líbilo a chtěl ihned jejich zábavu vyzkoušet. Broučci mu pomohli vylézt na květinu a půjčili mu padák.

„Ááá hoooplááá,“ křičeli, když Kulíšek skákal.

„To je paráda!“ výskal skřítek radostí.

Ale ejhle, on vůbec neletěl dolů jako oni, naopak vítr ho poponášel stále výš a výš, až broučkům zcela zmizel z dohledu.

Kulíšek letěl dál a dál a nejprve ho to náramně bavilo. Líbilo se mu, jak je pod ním svět docela maličký, ale po chvíli si uvědomil, že je tam sám. Nikdo nepovykne, nikdo se nesměje a nikdo nic neříká. Začaly ho bolet ručičky, bylo mu ouzko, hrdlo se mu stahovalo a chtělo se mu plakat.

Achich ouvej.

Našeho malého skřítko si všiml starý, veliký Dub, který viděl, jak se Kulíšek trápí. Roztáhl větve tak, aby měl jistotu, že alespoň jedna větvička chytne skřítko, a ten bude zachráněný. Hurá! Povedlo se!

Skřítek byl šťastný, nemusel létat a opět mohl chodit, kam se mu jen zachtělo. Zpoza dlouhých řas na strom zamrkal a tiše pronesl: „Děkuju, Dube, že jsi mi pomohl z té šlamastyky.“

„Ále, nemáš zač,“ usmál se starý Dub a zvědavě se zeptal: „Kampak máš namířeno, skřítku?“

„Do světa přece,“ prohlásil Kulíšek zvesela, „narodil jsem se z dešťové kapky, žil jsem chvíličku s mravenci, letěl na zvláštním padáku a teď jsem tady.“

„A kdepak máš botičky, to ti musí být ale zima, že ty jsi je ztratil během letu?“

Kulíšek jen zavrtěl hlavou, lehce popotáhl a řekl: „Neměl jsem žádné botky.“

„Povím ti příběh, a když ho pozorně vyslechneš, zjistíš, kde botky pořídít. Chceš?“ zeptal se Dub.

Skřítkova vidina příběhu nadchla, hezky se uvelebil na pěkném zeleném listu, zahleděl se na starý Dub a vyčkával.

Ten začal vypravovat:

„Před mnoha a mnoha lety, když jsem byl ještě malý doubeček, sotva jsem vyčníval z trávy, všiml jsem si zvláštních a krásných malých stvoření, která vycházela

pouze při úplňku. Netančila, jak bys možná čekal. Smála se, chichotala se, pobíhala po celé louce a ze všeho nejraději hrála na schovávanou.

Jednou jsem sebral odvalu a zeptal se jich, kdo vlastně jsou.

„Jsme úplničky, můžeme ven, jen když je jasný úplněk, rády si tu hraje,“ odpověděla jedna z nich. Líbezně se na mě usmála a odskotačila pryč.

Měla krátké, stříbrné vlasy, tmavě modré oči, drobný nosík a malinkou pusku, červenou jako malinu. Byla veliká asi jako ty, skřítku, na sobě měla šaty tkané z měsíčního svitu, jen ty nožky měla bosé. Jedním slovem byla krásná. Noc utíkala, úplničky by si rády hrály dál, ale začala padat rosa. Chudinky se začaly třást zimou. Šaty z měsíčního svitu je moc nezahřály a bosé nohy jim také teplo nepřidaly.

Nevydržel jsem pohled na ně a poradil jim, ať si najdou spadlé žaludy, sundají jim kloboučky a mají botky. Úplničky udělaly, co jsem jim poradil, a aby botky byly měkké, vycpaly je mechem. Od té doby si mohly hrát až do svítání.“

„Já-já už vím, jak si udělám botičky! Stejně jako úplničky,“ prohlásil Kulíšek a pelášil hledat spadlé žaludy.

Na jednu věc skřítek ale zapomněl – starému Dubu za radu poděkovat.

„Však on se vrátí,“ pomyslel si starý Dub.

JAK SE SKŘÍTEK BÁL

Kulíšek si udělal botky a hned mu bylo veseleji, žádný kamínek ho netlačil, žádná stébla trávy nelechtala. Tak příjemné byly botičky z čepiček žaludů.

„Budu jim říkat žaludačky,“ napadlo Kulíška při pohledu na ně.

Vesele si poskočil a bylo mu dobře.

Procházel se mezi stébly trávy, slunce se mu opíralo do zad a příjemně ho hrálo. Zanedlouho však začalo být skřítkovi horko, i zatoužil po ledové studánce s křišťálově čistou vodou a po stínu lesa.

Ale kde to vzít, když les ještě vůbec neznal, a ať se rozhlížel, jak chtěl, nikde neviděl ani živáčka. Šel tedy dál, nohy se mu pletly a jazyk se lepil na patro, jak měl vyschlo v pusince. Usedl tedy do stínu většího hříbka kováře a hlasitě si povzdechl:

„Ach jo, já mám takovou žízeň a nikde ani kapka vody.“

„Přestaň vzdychat,“ ozvalo se z hříbka.

„Kdopak to tu mluví?“ podivil se Kulíšek.

„No přece já.“ Náhle vykoukl docela malinký slimáček, který měl světlounce hnědou barvu, a představil se jako slimáček Škodílek.

„Proč se jmenuješ tak zvláštně?“ zeptal se Kulíšek udiveně.

„Abych mohl žít, musím jíst domeček, ve kterém zrovna bydlím. Až ho sním, musím si najít nový, proto mě zdejší zvířátka pojmenovala Škodílek. Slyšel jsem, jak tu vzdycháš. Ty máš žízeň, vid’?“

„Mám,“ souhlasil Kulíšek.

„Tady pod lesem na straně, kde slunce zapadá, teče potůček. Tam se můžeš napít a osvěžit. A teď už jdi.“

Skřítek neváhal, vyskočil na nohy a užuž se chtěl rozeběhnout směrem, který mu slimáček poradil.

„Počkej ještě, nezapomněl jsi na něco?! Za každou radu bys měl poděkovat, jinak se to roznese a už ti nikdy nikdo neporadí!“

„A jóóó, jsem to ale hlava dřevá! Děkuji ti, slimáčku, na sto tisíckrát,“ vykřikl Kulíšek a pelášil, jako by mu za patami hořelo.

Jak tak utíkal, nekoukal přitom pořádně na cestu. Zakopl o kamínek a už se kutálel z kopce.

Kutululu, bum. Prásk a žuch!

„Ááá, to bolí!“ zakřičel Kulíšek a ručkama si třel místo, které ho tolik bolelo.

„Co to bylo? Copak existuje věc, která takhle strašně – jauvajs – píchá?“ přemýšlel nahlas Kulíšek.

Nakonec překonal svůj strach a šel se pomaloučku, polehounku podívat, do čeho že to vlastně narazil. „Musím být statečný,“ uklidňoval se skřítek.

Bál se tak moc, až se mu nožky strachem roztráslly. Vtom spatřil tu divnou pichlavou věc. Bylo to hnědé, kulaté a všude to mělo cosi, co vypadalo jako jehličky ze smrku.

„Tak na tohle jsem se napíchl,“ pomyslel si skřítek a ulevilo se mu, že to nebylo žádné strašidlo.

Náhle uslyšel divný, neobvyklý a zvláštní zvuk: „Uuu-ááááfff.“ Ten zvuk se ozýval zpod té pichlaviny.

Kulíšek zůstal stát jako přibitý, dokonce zapomněl, jak velkou žízeň měl.

Pichlavé koule se Kulíšek bál, ale byl to skřítek neposeda. Proto vzal tenký bukový klacík a pokusil se jím tu zvláštní pichlavinu odstrčit.

Sotva se však dotkl oné kulaté věci, ozvalo se: „Co do mě žďucháš?! Žďuchám já snad do tebe?!“

„Pro-pro-promiňte,“ koktal Kulíšek, „myslel jsem, že jste bubák nebo nějaké strašidlo, a byl jsem zvědavý, jak takové správné strašidlo vypadá.“

„Ale já nejsem bubák ani strašidlo, jsem docela obyčejný ježek,“ odpověděla pichlavá koule.

Náhle se začala prodlužovat, vykourly nožičky, čumáček i očička.